

Reactie op artikel 'Burgerrechter heft een door een sportbond opgelegde schorsing vanwege dopinggebruik voorlopig op'

door: Michiel van Dijk

*Op 8 maart 2010 publiceerde mr. Joes Blakborn op Sport Knowhow XL **een artikel** over een zaak die onlangs diende bij de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam. Mr. Blakborn heeft deze zaak zelf bepleit. Dit maakt zijn artikel minder objectief. Als zijn tegenpleiter in deze procedure vallen mij met name de volgende punten in zijn artikel op, die toelichting behoeven.*

Allereerst is zijn kop en ook de aanhef van zijn artikel onjuist. De voorzieningenrechter heeft namelijk geen schorsing opgeheven. De voorzieningenrechter heeft uitsluitend een schorsing voorlopig opgeschort. Dit is juridisch wat anders dan een opheffing. De opschorting is overigens voorwaardelijk en tijdelijk. Voorwaardelijk omdat de sporter binnen een periode van een maand een bodemprocedure dient te starten en tijdelijk omdat de opschorting louter geldt hangende deze bodemprocedure.

De voorzieningenrechter heeft hierbij nadrukkelijk aangegeven niet op de stoel van de tuchtrechter te willen of te gaan zitten. De suggestie die mr. Blakborn doet dat de burgerrechter een alternatief zou zijn voor de tuchtrechter, is daarom niet correct. Ook de vergelijking met in België gewezen zaken is niet relevant. België kent een sportwet waarin het dopingrecht wettelijk is verankerd, en Nederland niet. De vergelijking met de Belgische dopingzaken als Keisse, Wickmayer en Malisse gaat alleen al daarom mank.

De crux betreft de aangetroffen verboden stof: 4-methyl-2-hexanamine ('methylhexanamine', ook wel bekend als 'geranamine'). Methylhexanamine valt onder de zogeheten stimulantia en is om die reden al langer verboden. Methylhexanamine stond ten tijde van de dopingovertreding van de sporter op de lijst van zogenaamde 'niet-specifieke' stoffen. Hiermee correspondeerde een schorsing van twee jaar, bij een eerste overtreding. Deze schorsing is ook opgelegd door de Tuchtcommissie. In september 2010 heeft WADA, de internationale dopingautoriteit, de lijst van verboden stoffen gepubliceerd die vanaf 1 januari 2011 zou gelden. Op deze lijst heeft methylhexanamine een andere status. Het is namelijk vanaf deze datum een zogenaamde 'specifieke' stof geworden. Voor een 'specifieke' stof geeft het Dopingreglement onder bepaalde voorwaarden meer ruimte om de strafmaat te bepalen: deze kan dan variëren tussen een berisping en twee jaar uitsluiting. In een beroepszaak had op deze lichtere sanctie geanticipeerd kunnen worden, maar de sporter had de termijn om beroep in te stellen laten expireren.

Gelet hierop – en alleen gelet hierop – heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat de (reglementair correct opgelegde) sanctie tegen deze achtergrond als 'zwaar' moet worden beschouwd. Op basis hiervan is het mogelijk dat de bodemrechter kan oordelen dat de opgelegde sanctie naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Alle overige argumenten die de sporter naar voren heeft gebracht, werden terzijde geschoven. De voorzieningenrechter heeft hier nog expliciet aan toegevoegd dat de gevraagde voorziening uitsluitend werd gegeven vanwege de hierboven beschreven bijzonderheid. Hieruit kan dan niet worden afgeleid dat beslissingen in dopingzaken voortaan aan de burgerlijke rechter moeten worden voorgelegd. Alleen in zeer bijzondere gevallen moet daar een mogelijkheid zijn. Tot slot voegt de voorzieningenrechter hier dan nog aan toe dat zijn vonnis niet die beoordeling zelf betreft, maar alleen een ordemaatregel, in afwachting van de beoordeling in de bodemprocedure.

De uitspraak, waartegen de bond overigens appèl heeft ingesteld, is tegen die achtergronden wel begrijpelijk. De conclusies die mr. Blakborn in de uitspraak wil lezen zijn echter niet uit de uitspraak af te leiden. Ook de voorzieningenrechter zelf gaat er namelijk vanuit dat dit 'die ene zwaluw' is.